

...V den, kdy Lazar Lonsonier zakotvil v přístavu Valparaíso, na něj na nábřeží čekala jeho matka, stařenka vrásčitá úzkostí s opuchlýma očima jako ti kteří dlouho potichu pláčou. Byla bledší a křehčí než, když syn odjížděl. Okamžitě si vybavila odpoledne, kdy všichni tři odjížděli do Francie, a teď když viděla, že se vrací jen jeden, nemohla syna ani poznat, jak se jí za ty měsíce jeho jméno propletlo se jmény dvou bratrů. Delphininy ohnivé vlasy už v jejích dvaapadesáti nezářily tak rudě. Byla osamělejší než kdy jindy. Stala se z ní žena, křehká jako vosková soška, jejíž průsvitná kůže, zřídka kdy vystavená slunci, odhalovala labyrint modrých žil. Dopis se zprávou o smrti jejích dvou synů jí natolik otřásl, že málem přišla o rozum. V očekávání Lazarova návratu rozkázala umýt stěny salónu černým mýdlem vyrobeným z oleje a ostružin, aby očistila duši domu a zahнала válečné duchy. Aniž by si stěžovala, dlouho bloudila posedlá nočními můrami po náhorních plošinách vlastního stáří a v záhybech toho prázdného času, až do toho prosincového večera, kdy sama sebe přesvědčila, že její rodinné neštěstí zapříčinila válka. Všechno, co bylo kovové jí nahánělo takový strach, že si vzala do hlavy, že roztaví hrnce, panty od dveří i zábradlí ze schodů na blyštivé šperky, a tak všechno, co jí připomínalo smrt proměnila v nově zrozené klenoty.

Hodnocení:

Poznámky svědčí o správném přístupu k textu, díky kterému jste jej i výborně přeložila; jediné v pozn. 2 je malé zeslabení subj. vjemu postavy (změna matky) vložené vedl. věty ukončujte čárkou

A